

ĐÀO HIẾU

Đường Phố và Thềm Nhà

nhà xuất bản
HOÀI NIỆM
2015

Đường Phố Và Thềm Nhà

Đào Hiếu

vietmessenger.com

1. ĐƯỜNG PHỐ VÀ THỀM NHÀ

Tổ tình

Bay như mây em trôi trong trí nhớ anh
Mắt như vệt sáng ẩn trong chòm lá
Vệt sáng cười chớp xanh màu mạ
Anh đứng rình trong quán cà phê
Con thú xinh đẹp ngồi trước mặt
Em như chim bay qua rừng chồi thấp
Anh ngắm mà không bắt được em

◦

Bay như mây em trôi trong đời anh
Tóc như sóng đen xô vào ngực anh
Chạm vào môi anh hương thơm hoa lái
Răng đều như hạt bắp giấu trong bao xanh biếc
Hạt bắp cắn ngón tay anh như chim chích
Cắn hoài không đau.

◦

Tóc hời hả bay trong gió chiều
Bay trên dòng sông đen mênh mông
Bay trong gió đêm âm thầm như chim
Tóc ấm áp như lông ngực thú rừng
Như gió nồng nàn cuối Hạ
Em cuống quýt như mùa xuân hời hả
Đi về giữa đêm đông

◦

Ngón tay ấm áp và say đắm
Móng nhọn sơn đỏ cấu trên da
Em là con chim phượng đậu trên vai anh
Hôn anh bằng cái mỏ đỏ như son
Mỏ vào hôn anh nhạt những nỗi buồn
Như con tằm nhạt hạt đậu

Cánh chim xoè như mái vòm um tùm
Che hạt mưa ngâu lất phất bay

◦

Em ở đâu hiện về đây
Ôm anh, đêm mưa lạnh căm
Má áp lên vai, em không còn là chim
Em là công chúa mặc áo đỏ
Vết son đậm in lên cổ
Hôn và xoá
Hôn và xoá
Nhưng dấu răng thì không xoá được
Vết cắn thấm vào tim
Bật lên thành tiếng kêu: anh yêu em, anh yêu em
Kêu thét giữa đêm tĩnh mịch.

Ngọn lửa bỏ quên

Người tiền sử nuôi ngọn lửa trong hang
Như nuôi loài chim bé nhỏ
Con chim hiền lành xòe đôi cánh đỏ
Lung linh trên gương mặt người
Người tiền sử nuôi ngọn lửa bằng cành khô
Bằng vỏ cây và rong rêu
Vô cùng kính cẩn, vô cùng yêu dấu.

◦

Anh cũng có một ngọn lửa trong trái tim rướm máu
Cháy lên từ khi gặp em
Cũng nhỏ nhoi như một cánh chim
Bay trong ký ức
Em không nuôi ngọn lửa của anh bằng cành khô

Không bằng vỏ cây và rong rêu
Em nuôi nó bằng những lời độc ác
Bằng những tảng băng ném vào giữa mặt

◦

Ngọn lửa của anh cháy trên những đấng cay
Cháy trên những tảng băng bốc khói
Ngọn lửa cầm suốt đời không nói
Mà cháy hoài hắt hiu mong manh
Mà sáng hoài giữa cuộc đời anh.

◦

Em biết không lửa là thần thoại
Vừa mới mong manh như một bông hồng
Chợt biến thành biển đỏ
Lửa nuốt cả một khu rừng
Lửa tung hoành trên đồng cỏ
Rồi chợt lụi tàn nằm thoi thóp thở
Như một cánh chim bị thương giữa tro than
Lửa dũng mãnh và vô cùng yếu đuối
Lửa hoang dã kể từ thời mông muội
Lửa cần bàn tay người, lửa cần chỗ che
Xin hay cho
Xin em hãy cho một chút vỏ về.

◦

Người tiền sử ôm ngọn lửa trong lòng
Như ôm con thơ cho bú sữa
Như ôm người tình giữa đêm mênh mông
Chạy trốn cơn mưa giông.

◦

Em bỏ quên ngọn lửa của anh
Trước thềm nhà em
Bên cạnh đóa hoa khô héo.
Em đặt ngọn lửa của anh giữa trời lạnh lẽo
Hoàng hôn mùa Hạ mưa bay mưa bay
Ngọn lửa bỏ quên không một ai hay

◦

Ngọn lửa buồn bã cháy trên điều thuốc
Có một mình anh giữ lửa trên môi
Nhớ em day dứt nhớ hoài không thôi
Ngọn lửa bảo anh ngủ đi! ngủ đi!
Nhưng anh vẫn thức, nhưng anh vẫn nhớ.

◦

Nhưng anh vẫn thấy em đi trong gió
Có gì vui buồn sao không nói đi
Suốt ngày lặng lẽ, suốt đời lặng lẽ
Lòng tự ái của em mệnh mông như bể

◦

Anh nhớ có lần em nói với anh
Có ai ôm tôi thì tôi sẽ ấm
Anh cũng muốn liều thử ăn trái cấm
Sao em không cho, sao em bỏ đi?
Sương phủ vây em lạnh run ngón tay
Có gì cho em ngoài ngọn lửa này
Anh cầm trên tay, anh ôm trong ngực
Sao em bỏ đi giữa trời giá rét?

Đường phố và thềm nhà

Đường phố ít xe cộ và người đi
Lặng thinh giữa hai hàng cây
Vì thế có thể làm quen được với nó
Có thể ngồi xuống một bên và nói nhỏ
Có thể nhặt hòn sỏi rồi lăn đi
Mất tăm sau đám cỏ.

◦

Đó là trò nghịch ngợm của anh

Trò nghịch ngợm của người đàn ông bốn mươi tuổi đang yêu.
Đại dột và đắm thắm.

◦

Không có em chẳng biết nói chuyện với ai
Anh chơi cùng mấy quả bàng
Những quả bàng chín vàng rụng đầy thềm nhà
Anh ngồi cặm cùi và chăm chỉ
Đập vỡ chúng bằng những hòn đá nhỏ
Những quả bàng chín vàng rụng đầy vỉa hè
Sáng sớm anh chạy băng trong gió
Đá chúng văng trên lối đi
Văng trên cát ẩm ướt

◦

Những quả bàng của Hà Nội tiền chiến
Một thời chín vàng rơi vào ký ức anh
Như quả thị thơm trong cổ tích
Những quả bàng của tình yêu nên thơ
Làm hồn anh trẻ lại.

◦

Anh yêu em như con lừa ngu dại
Của chàng Jimenez
Ngắn ngơ giữa hoàng hôn, quên cả lối về.

◦

Biển và gió thổi vào lòng anh
Sự trong sạch và hồn hậu
Anh trần truồng tắm trong bình minh
Mà không xấu hổ
Anh kể về em với gốc cây
Mà không hề mất trí
Có đứa trẻ con đứng nhìn anh say sưa
Và đưa cho anh điều thuốc lá.

◦

Anh yêu em dễ dàng minh bạch và âm đậm

Như đám mây đứng hoài trên đỉnh núi kia
Trông vời ra biển
Trời cứ mưa từng chập, từng chập
Anh ngồi uống bia một mình dưới giàn hoa
Có ai đó hát một khúc nhạc thủ thi
Có ai đó trốn mưa dưới mái hiên
Không hề biết tình yêu của anh
Ủ trong ngực áo
Ủ trong cơn mưa xanh
Làm rụng những chiếc lá bàng.

◦

Đường phố dẫu anh đi hoài
Người đang yêu lúc đi không nhìn ai
Người đang yêu lúc đi hay nói thăm
Giống như biển nói mãi nói mãi
Giống như gió reo hoài reo hoài
Mà không thấy chán

◦

Cái tên em cũng giản đơn như tên mọi người
Nhưng vì anh là con lừa nên anh thấy hay
Càng gọi càng yêu dẫu

◦

Anh yêu em trên đời này có ai mà không biết
Có người khinh anh, có người cười anh
Bảo anh dại dột
Nhưng anh chỉ muốn nghe biển cả
Chỉ muốn nghe ngọn núi và những đám mây kia
Nói lời phán xét
Bởi mối tình anh
Biển cả, đất trời, cỏ cây đều biết.

Phố biển

Con chim sẽ nhảy tí tách trên thềm nhà bỏ hoang
Cửa đóng và mục nát
Có đám rêu xanh trên lối đi
Đường như đã lâu không ai qua đây

◦

Tình cờ anh đến ngôi nhà điêu tàn
Lẻ loi một mình giữa núi và biển
Con chim đang vui hay đang thở than
Mà nhảy loanh quanh bên bức tường đổ?
Cũng như đám rêu từ thời xưa cổ
Đợi chờ nhiều năm có ai đi qua
Nhưng chỉ có anh nhớ em xót xa

◦

Đứng hoài ở đây với con chim sẽ
Đứng hoài ở đây một mình như thế
Con chim sẽ bay về với hoàng hôn
Còn anh sẽ về với nỗi cô đơn.

◦

Tại sao không có ngôi nhà của mình
Ở trong hang còn ở trong vỏ ốc?
Ở khuất xa một nơi cô độc
Để anh về bò bằng bốn chân
Để anh về như chú dã tràng
Gọi em còn ngái ngủ
Anh thích đời mình biến thành muông thú
Vô danh giữa biển và trời

◦

Anh yêu thành phố này vô cùng, vô cùng
Cám ơn những ngày anh sống với nó
Nó dạy cho anh biết yêu và nhớ
Chia sẻ cùng anh những niềm đau khổ.

◦

Thành phố buổi sáng buổi chiều hiền lành

Anh đến nơi này và trao đời anh
Cho biển cho gió cho mưa cho nắng
Anh thích một mình suốt ngày trầm lặng
Vì biển yêu anh vì núi yêu anh
Cám ơn thành phố cám ơn biển xanh
Nên muốn cho hết nên thêm dâng hiến
Để lòng hư không, nhẹ như cánh én

◦

Ở Sài Gòn anh cũng sống như em
Suốt ngày bận rộn
Anh đi bán kem đánh răng ở chợ Bình Tây
Nuôi lũ con bé bỏng
Anh mua cho em một trái cam
Nâng niu trên tay, hôn hít âu yếm
Bây giờ anh đến đây với thành phố biển
Không đi bán kem đánh răng không đến cơ quan
Không đánh nhau với ai không chửi nhau với ai
Không nghe em mắng mỏ
Anh sống những ngày lãng mạn và tự do
Như đám mây nhỏ bay ngang qua phố
Muốn buồn thì buồn, muốn nhớ thì nhớ.

Biển động

Mấy hôm nay biển lùa vào những con sóng lớn
Biển không muốn ai lại gần
Và cũng không muốn ôm ai vào lòng
Biển đau khổ hay giận dữ
Mà sóng đục ngầu mà lời đã thú?

◦

Em không như biển em dịu dàng và lặng lẽ
Nhưng em cũng không muốn anh lại gần
Vì anh sẽ mang theo những cơn sóng
Vì anh sẽ mang theo biển cả mênh mông
Vì anh sẽ ôm em đắm say nồng nàn
Như biển ấm áp buổi sáng

◦

Em không muốn anh lại gần
Vì sợ bị chết ngộp trong mối tình dữ dội
Vì sợ bị cuốn đi vào cõi mênh mông
Lìa xa bờ bến
Lìa xa ngôi nhà có vườn cây
Lìa xa những quán cà phê bên đường buổi sáng em thường ngồi
Lìa xa bè bạn

◦

Em vẫn sống đời em
Chùng mực dịu dàng và bình lặng
Anh vẫn sống đời anh
Phóng đảng âm thầm và tuyệt vọng

◦

Trưa nắng không có ai, anh bơi ra biển
Bơi trên đỉnh những ngọn sóng mặn chát và bất ngờ
Biển thành bọt nước
Biển vui dập anh mà anh vẫn bơi
Khuất mắt dưới những ngọn sóng
Sóng che lấp núi non, những tàn cây và những ngôi nhà trong phố
Anh bơi vô danh và âm thầm
Như con cá nhỏ một mình giữa trùng khơi
Ôm theo nỗi nhớ

◦

Nước đục không nhìn thấy những ngón tay
Vậy mà anh nhìn thấy dáng người em
Bước lên cầu thang mỗi sáng

Bây giờ chỉ có anh một mình với sóng
Biển đau khổ hay giận dữ
Mà không muốn ai lại gần?
Nhưng anh nhớ em một mình bơi ra biển

◦

Bãi cát vắng tanh và đầy gió lộng
Ngoài khơi vắng tanh và đầy bóng em
Không có lời nào át được tiếng biển đau
Biển đau khổ và đầy nhung nhớ

◦

Biển gọi giữa trưa, anh nghe mà sợ
Nên giọt nước mắt nhỏ nhoi của anh
Bị cuốn đi mất tăm
Giữa muôn trùng sóng nước.

Vũng Tàu 17/06/1985

Tình thâm lặng

Tình thâm lặng là tình của núi
Một ngàn năm ngơ ngẩn giữa mây trời
Tình thâm lặng là tình của đá
Với thời gian rêu phủ kín đời tôi

◦

Anh thâm lặng như muôn trùng rừng cây
Nên gặp em mỗi ngày, không nói
Em thâm lặng nên không bao giờ hỏi
Tôi có chồng sao anh yêu tôi?
Mắt thâm lặng là câu anh trả lời
Như mắt núi đăm đăm nhìn biển
Em xinh đẹp và hồn nhiên như sóng
Nên anh thâm nuối tiếc cả đời anh.

Bản tình ca của người hành khất

Bản tình ca của đôi lứa yêu nhau
Người ăn xin mù hát nghêu ngao giữa chợ
Người ăn xin cầm đàn đi theo đứa nhỏ
Đứa nhỏ cầm ngựa chiếc mũ mềm

◦

Người ăn xin tỏ tình với ai bên đường
Mà gân cổ nổi, mà đôi mắt mở?
Đôi mắt mở mù loà giữa phố

◦

Tôi ngồi uống ly rau má
Người ăn xin đến và tỏ tình với tôi
Những lời văn hoa trong bản tình ca
Đó là lời tỏ tình của ai với ai?
Nào phải của người ăn xin với tôi
Nào phải của người ăn xin với những người qua đường.

Sương mù

Con đường mọc lên đầy lá khô
Con đường mọc lên đầy nhớ tiếc
Sự ngại ngùng đã một lần đi qua

Bây giờ xa xôi biên biệt
Bây giờ củi khô và giấy bay

◦

Buổi sáng buồn trời nhiều mây
Con đường ngủ quên trong gió
Con đường mang trên mình dấu chân em
Và hoa trong lá cỏ
Con đường mang trên mình rừng cao
Trận bão đi ngang qua đó
Con đường mọc đầy lá vàng

◦

Anh hút điếu thuốc thứ ba vào buổi sáng
Nỗi buồn mang mang như trời âm u
Sương mù trắng lùa vào cảnh khô
Sương mù trắng ôm từng tảng đá

◦

Anh nhìn hút xa hai hàng cây đen
Con tàu huyết còi chạy vào dãy núi
Con tàu huyết còi chạy vào sương mù
Anh bắt đầu dẫm trên lá chết
Nỗi buồn mang mang như trời âm u.

Vũ khúc chim thiên đường

Những con chim Thiên Đường
Bay trong huyền thoại
Ngọn lửa đỏ từ thiên thu lại
Như trái cây chín trong đêm tàn
Lúc chim Thiên Đường ghé xuống trần gian

◦

Khi con thiên nga bơi trên biển cả
Chim Thiên Đường tắm trong lửa hồng
Rực rỡ và lộng lẫy
Như tinh tú trên trời bốc cháy

◦

Em tắm trong ngọn lửa anh
Đỏ chói vành môi con gái
Anh tắm trong ngọn lửa em
Đốt cháy đêm tàn còn lại

◦

Anh và em tự đốt cháy mình
Thành cuộc giao hoan
Hạnh phúc ươm trên mặt đất đã tàn
Cạn khô những đam mê
Lạnh băng tình ái
Chim đem lửa đến kiếp người bạc bẽo
Độc ác và thơ ơ
Vũ khúc chim trên biển cạn khô
Thổi cơn bão qua cỏ úa
Mười năm yêu em tim anh như lửa
Cháy hung bạo giữa đời thường

◦

Không ai sánh nổi em
Kiêu hãnh như một thiên sư trầm lặng
Bước thong thả trên than hồng cháy bỏng
Mà cười
Em đi qua những dãy mặt người
Bày giữa cuộc đời như mặt nạ
Những người bạn nói nhiều điều nhân nghĩa
Đã quay lưng
Khi em đem lửa từ gót chân
Đến sát mặt họ.

◦

Rồi tất cả bỏ đi
Mặt đất cũng hoang vu lạnh ngắt

Những đạo lý những lời khuyên vùi trong bụi cát
。

Cỏ mọc trên các lối mòn
Thì đêm tối vô cùng
Tràn đến trên lưng những ngọn gió
Lúc ấy chúng ta sẽ về trong lửa
Của mỗi tình đầu.

Chờ thủ trường

Để được gặp em ba mươi giây
Phải đứng chờ góc đường sáu mươi phút
Muốn gặp em sáu mươi phút
Phải đợi bao nhiêu giờ?
Muốn gặp em suốt ngày
Phải chờ bao nhiêu tháng?
。

Hãy cho ta mượn cái máy tính
Để ta tính lại từ đầu
Để được gặp em ba mươi giây
Phải đứng đợi góc đường sáu mươi phút
Muốn gặp em suốt đời
Phải nhân lên bao nhiêu?
。

Đời ta không đủ dài để đứng chờ mỗi chiều
Xe ta không đủ bền để chạy quanh phố xá
Muốn gặp em suốt đời có lẽ phải chờ đủ một ngàn năm tất cả
Một ngàn năm ta chết mấy mươi lần
Một ngàn năm ta cứ đứng tần ngần
。

Để được gặp em ba mươi giây

Phải đứng chờ góc đường sáu mươi phút
Em là thủ trưởng quan liêu số một
Anh là dân nên phải đứng đợi góc đường.

Sợi tóc

Trời đất bắt đầu bằng những vì sao
Dòng sông bắt đầu từ ghềnh thác
Anh với em bắt đầu từ sợi tóc
Ngày xưa tình cờ rơi trên vai
Sợi tóc mong manh chạm vào ngón tay
Như là gió chạm vào hoa lá
Như cánh Phượng bay lạc trong nắng hạ
Lạc trong anh thành vết thương thắm
◦

Dòng sông trôi đi con nước êm đềm
Anh yêu em một đời sóng gió
Con sông lớn đi về biển cả
Còn anh theo em không cần biết bến bờ

Phút mặc niệm dành cho con bọt nhỏ

Con bọt nhỏ anh chưa biết mặt
Không ngờ nó cũng mê đôi mắt
nên gặp em nó sà vào em
Rơi đúng vào con mắt to đen

◦

Thương con bỏ anh dành một đêm
Để tưởng nhớ kẻ vì yêu mà chết
Chết trong mắt người tình xinh đẹp
Còn cái chết nào rục rĩ hơn không?

◦

Thương con bỏ vì nó cũng như anh
Nhớ đôi mắt em nhìn trong tối
Cái nhìn ấy thay bao điều muốn nói
Nó ôm anh, đắm thắm nồng nàn
Nó đắm chìm anh trong lớp sóng dịu dàng

◦

Thương con bỏ vì nó yêu hết mình
Yêu là chết và không thềm sống nữa
Yêu là đốt cháy mình trong lửa
Là quên thân như bỏ nhỏ si tình

Ba hạt dẻ dành cho Lọ Lem

Cô Lọ Lem nghèo không có quần áo đẹp
Không có ngựa và không có cung tên
Không có giày da và mũ đắt tiền
Nên trời cho cô ba hạt dẻ

◦

Anh tưởng tượng em là một cô Lọ lem như thế
Nên đi kiếm cho cô ba hạt dẻ
Hạt dẻ người ta bán đầy ngoài đường
Trên những chiếc xe tay đẩy qua phố phường

◦

Anh mua gói hạt và ngồi giữa chợ

Vừa lựa vừa ăn như kẻ bụi đời
Hãy hiện ra đi, ời hạt dẻ của Trời!
Hãy cho ta quần áo, mũ giày, cung tên và ngựa
Nhưng không có hạt dẻ nào thần kỳ như thế
Anh nhìn nắm vỏ nhẹ tênh
Trên hè phố lãng quên
。

Một ngàn năm không gặp cô Lọ Lem
Vì không tìm được cho cô ba hạt dẻ
Anh đã chết và đầu thai một chục lần như thế!
Bỗng một hôm tình cờ gặp em
Ô! Ai đã cho em ba hạt dẻ thần tiên
Mà em có cả một nhà quần jeans, áo pull đủ loại
Một cửa hàng giày da lộng lẫy
Và một chiếc cub màu xanh
Nhanh gấp trăm lần con ngựa của anh
。

Ta làm bài thơ này để tặng chàng Sơn Tinh
Đã dâng lễ trước ta một phút
Ta bái phục nhưng vẫn còn thắc mắc
Người đã tìm ba hạt dẻ ở đâu?
Hãy nói đi, người đã tìm ba hạt dẻ ở đâu?

Một chút em

Một chút nắng hoàng hôn còn sót lại
Đưa anh đi tìm đôi mắt em cười
Một chút gió từ mùa Thu thổi tới
Gọi anh về cùng mái tóc em bay
Có gì vui trong phố chiều nay

Mà anh cứ đi hoài không biết mỏi?
Anh đã hiểu, mặc dù không ai nói
Có một chút em trong lồng lộng đất trời

Thất tình

Khi vắng em ta thường ngẩn ngơ
Đi qua phố thấy người xa lạ
Đi trong mưa thấy trời nắng Hạ
Đi trong ngày thấy đi trong đêm
◦

Lúc ấy ta buồn như lá rơi thêm
Cứ đưa đẩy mình theo cơn gió
Lúc ấy ta ngu như con bò nhỏ
Đứng trong chuồng nhai nõi buồn mình
◦

Lúc ấy ta điên như con ngựa hoang
Đi qua dốc trở về lại nhớ dốc
Đi cô độc trở về thêm cô độc
Đi loanh quanh trở về, lại đi quanh
◦

Lúc ấy ta như thằng hề buồn tênh
Tung hứng hồn mình giữa chợ
Hồn rơi rớt trên hai bàn tay nhỏ
Hứng rồi tung vẫn chỉ có mình thôi
◦

Lúc ấy ta như đứa trẻ mồ côi
Nhớ giọng nói thân quen ngày nọ
Đi để gặp sao tìm hoài không có?
◦

Lúc ấy ta là người thất tình nọ
Dẫu ôm em mà vẫn cứ xa vời
Dẫu hôn em mới đêm qua đây thôi
Mà cứ ngỡ như là không có
Như đôi môi kia là đóa hoa nở
Vì nhớ em, ta hôn mà tưởng lầm
Nào phải hôn người ta yêu đã mười năm.

Những cơn mưa mùa hạ

Em thử ngăn không cho trời mưa
Để xem nước có đầm đìa cây cỏ
Em thử ngăn không cho bão tố
Để anh xem trời biển có điên cuồng
Thế thì làm sao em ngăn được anh
Gặp em. Gặp em. Gặp em.

Anh như nước tràn về trong đêm
Xóa tất cả nghi ngờ phiền muộn
Anh vây em giữa muôn trùng khói sóng
Lòng như mưa, trải khắp đất trời
Lòng như mây, bay hoài ngàn đời.

Anh hôn em như gió mùa hạ
Gió mang mưa đi qua phố lạ
Tóc em ướt như cô bé bán diêm
Anh ôm em như chiếc áo choàng đêm.

Những cơn mưa bay hoài qua thềm
Mọi người quanh em nói cười vui vẻ

Em đứng riêng góc trời lặng lẽ
Muốn ra đi mà chân cứ rụt rè
◦

Có một chiều nào anh sẽ đứng đợi góc hè
Gọi em để mọi người đều biết
Chàng mục đồng đến thăm và đi chân đất
Rủ em đi bụi đời ngoài mưa
Rủ em ngồi uống chung trái dưa
Ở góc chợ, vỉa hè, đầu ngõ
Rủ em nhặt trái me đường phố
Trái me chín giữa môi em đỏ
Hạt me đen nhánh ném lên đầu.
◦

Ra bờ sông chơi nhìn lục bình trôi
Mưa ướt một khoảng trời ảm đạm
Con chim bay lẻ loi trên sóng
Em như hoa nở giữa sương mù
Cầm bàn tay em, hôn hoài không rời
◦

Anh với em cứ lang thang ngoài trời
Quên hết những ngày rộn rã
Em là bảo tố giấu trong chùm quả
Là đam mê vui trong đời thường
Là nụ hôn thầm gửi giữa mù sương
◦

Em là công chúa con vua Hùng Vương
Đi làm rầy cùng chàng An Tiêm nghèo khổ
Mối tình họ hóa thành quả dưa đỏ
Mối tình mình là cơn mưa xanh
Như bức màn che em và anh
Cùng thế giới bên ngoài tàn nhẫn
Hãy sống hết những tháng ngày lặn đặng
Đời mỗi người nào có dài lâu
Anh lóa lên như ánh diêm mà thôi
Để yêu em một thời rồi chết
Trong lãng quên. Và không hối tiếc.

Cỏ sẽ là gì?

Mọi người đều có cuộc đời riêng
Vậy mà anh không có
Em sẽ hỏi: Tại sao anh không có?
Vì đời anh đã thuộc về em
◦

Tối, đưa em về anh đã say mềm
Em chạy trốn cơn điên dại đột
Khuya, tỉnh rượu thấy em đã mất
Còn lại đêm mênh mông và anh
◦

Sáng, thấy em ngồi một mình cửa hàng
Anh đi qua mà em không biết
Anh đi mãi mà anh không biết
Không biết mình đi đâu, về đâu?
◦

Anh yêu em sao anh buồn thế?
Anh có em mà như dâu bể
Cứ đổi thay, cứ vui rồi buồn
Nếu mất em, anh cũng không còn.
◦

Nếu mất em anh thành cát bụi
Thành cơn gió lác trong hoàng hôn
Anh sẽ sống đời hắt hiu như cỏ
Cỏ sẽ là gì giữa đời mênh mông?

Hoa hồng đen

Buổi tối anh gặp em như gặp vầng trăng
Nên đêm đầy ánh sáng
Anh vừa đi vừa nhìn lên cao
Mà vẫn thấy em trầm lặng
Chỗ anh đứng chờ bầu trời không rộng
Nhưng vầng trăng vẫn ung dung
Như lúc em gặp anh giữa phố vắng không.

Em vẽ mắt màu đen và môi màu đỏ
Trong bóng tối của phố xá em là hoa hồng đen
Sofia ¹, anh đặt thêm cho em cái tên
Ngoài tên mẹ đặt cho mà anh vẫn nhớ
Sofia, áo pull như cánh chim
Trong tối mắt em màu hạt dẻ
Trong tối, chợt đoá hồng đã nở
Màu đen, màu đen như nhung
Một bông hồng mọc ra từ trái tim

Chúng ta gặp nhau mà chẳng ai hẹn hò
Em đi bán hàng còn anh thì uống rượu
Em ghét những người say và không thèm nói chuyện
Còn anh thì thương cô bán hàng
Dù cô đã bỏ anh ngồi một mình

ĐÀO HIẾU

Xuất bản 2005 – NXB Trẻ

¹ Sofia là thủ đô của Bulgaria, được mệnh danh là thành phố của hoa hồng đen.

2. TÍN HIỆU BỊ THẤT LẠC

Mai Trâm

Em bước vào làm bóng tối hỗn loạn
Xô đẩy tan tác
Đêm rách nát sau tiếng nổ lớn của gót hài
Những ánh đèn tự chọc vào mắt mình
Đứt bóng

◦

Trăng rớt xuống sân vỡ như gương soi
Máu nguyệt động chảy đen trần gian
Em đến thay cho vàng trắng thanh bình
Lấp lánh mắt môi
Lấp lánh răng như tinh tú.

◦

Mây vòng nguyệt
Nguyệt đen trên sao
Nguyệt dẫn dụ vào trong chiêm bao
Cúi mặt soi bóng sáng trên lông thỏ trắng
Ánh sáng run rẩy từ vàng trán
Mai Trâm

◦

Mai Trâm: một mâm ngọc trai
Nảy mầm hồn nhiên trong không gian tỳ bà
Một đêm cô đơn say, giang tằm nguyệt
"Túy bất thành hoan thắm tương biệt" (°)
Tiếng cười hoang mang trên mặt thời gian

◦

Em ném ta vào biển kinh ngạc
Vì thấy sao đầy trên sóng say khước
Vì thấy mắt đầy giữa đêm lạc đường
Xiêu đổ trong gió vô ảnh.

Lam Hạnh

Cát biển ngủ trong nhiều ngàn năm
Không nghe tiếng sóng
Không nghe gió trườn qua núi đá
Ném lời thề tuyệt vọng ngoài khơi xa

◦

Bị sóng cưỡng hiếp triền miên, cát ngất xỉu
Gió hú gọi suốt đêm không tỉnh lại
Nắng liếm láp trên những hạt ù lì
Chai cứng trầm tích vĩnh cửu

◦

Cát chết bị phơi trong tàn phế mặt đất
Trong cổ tích có cô bé 25 tuổi
Bước rụt rè một sáng sớm mòng mị
Bị dẫn dụ bởi giấc mơ khùng đêm qua
Thăm dò cát bằng bàn chân lạnh của mình
Đánh thức cát bằng giới tính nữ
Đánh thức cát bằng hơi hên

◦

Cát ngoe nguẩy
Lồm đồm mọc những mầm đá sắc nhọn
Nhú lên những xúc tu hoang đường
Tràn lan trên mặt đất nứt nẻ

◦

Cát bưng tỉnh hoan lạc vô độ
Hút hết nước của biển, hút hết gió của núi

Cô gái đi một mình trong bình minh
Cát uốn lượn, ngoan và hùng mạnh
Cát rùng mình khi bàn chân em chạm
Quần quai thỏ gấp và rên rỉ
Cát mềm như nhũ hoa đầy sữa mặn chát
Kêu lên khúc prélude biển ảo
Những ngón chân hồn nhiên kích thích sa thạch
Cát chết một tỉ năm còn biết hỏn hển
Còn biết tiết dịch bàng hoàng đầm đìa mặt biển
Tràn ngập sữa tươi Lam Hạnh
Không đường

◦

Cá chết trong biển kỳ lạ
Cá sợ hãi màu trắng, mọc cánh bay lên trời
Loài người khát, lao xuống biển
Ngụp lặn trong ảo giác trắng
Đầy tinh dầu hoa sữa

◦

Giống như Moise, Lam Hạnh dẫn loài người đi về đất hứa
Biển xẻ đôi, đường đổ bê-tông
Cô bé 25 tuổi khai phá ngôn ngữ
Và bằng ngôn ngữ phù thủy, cô có thể làm cho bão tố thành nổi nhớ,
làm cho cát trở thành đa tình và biển thành trẻ nhỏ.

◦

Bằng ngôn ngữ huyền ảo của mình cô bé hồn nhiên thay đổi thế giới
Không ai biết cô gái 25 tuổi đang đi một mình, chìm khuất trong phố
chợ kia
Là chiếc lá nho thất lạc từ Địa Đàng.

Người đàn bà đi tìm

Có một người đàn bà
Ngủ quên bên chậu hoa
Đêm rớt giọt sương trên mắt.

◦

Anh biết em không bao giờ khóc.
Người đàn bà trẻ mặc áo đen trong công viên.
Tìm kiếm những ngọn gió.

◦

Ngọn gió từ đâu về?
Trong buổi sáng tĩnh lặng.
Em như cánh én bay
Thanh thản.

◦

Mùa Hạ vừa qua đi
Em tìm gì trên cỏ ướt?
Những ngọn gió rách nát, lao xao, rối rít.
Những ngọn gió ngại ngùng.
Cũng giống như anh ngại ngùng khi em hỏi:
"Nhìn thấy gì trên mặt người đàn bà vừa ngủ dậy?"

Con mèo lười

Lúc ngủ dậy con mèo nói những gì?
Không ai biết
Cũng như tiếng em ngái ngủ
Nhỏ nhẹ, lảng nhảng như nhựa cây
Cái mình dài uốn cong như sợi dây
Cái rốn êm ả
Vùng bụng phẳng như bình nguyên cỏ.

Đợi

Ăn sáng một mình
Một mình ăn buổi sáng.
Gặm nhấm muống nĩa và tách cà phê
Gặm nhấm vỉ hè
Gặm nhấm sự chờ đợi.

◦

Ăn sáng với cái mũ vải
Đề ngửa trên bàn
Chờ em đến và ném vào một đồng xu.

◦

Nếu ngày nào
Cũng ăn sáng một mình
Thì anh sẽ gặm nhấm đồng xu.
Và đợi.

◦

Em mất hút như giọt cà-phê
Như chiếc lá rơi sau bức tường cũ
Khung cửa trống không.
Anh ngồi đợi mãi.
Nhìn vạt nắng vàng xưa.

◦

Con phố hẹp, những người đi qua.
Anh cần gì giữa đời phai nắng?
Chỉ cần đến, ăn với em bữa sáng
Rồi đi.

Mất Nhưng

Vết quầng thâm quanh mắt em
Như bóng đêm.

◦

Có người đàn ông nào
Trong cơn say khuya
Ngả bóng trên quầng mắt
Bóng hắt đã che khuất
Những tia chớp tinh nghịch

◦

Nên mắt Nhung bây giờ đầy hoàng hôn
Làm anh muốn lẫn khuất.
Muốn đi tìm ai khi ngày vừa tắt.
Muốn ngồi lại với đêm dày đặc
Trong đôi mắt em.

Chuốc rượu

Khi em chuốc rượu vui đầy
Là khi anh chuốc một ngày đổ đi
Một ngày chuốc những ngu si
Chuốc mê muội, chuốc li bì cuộc chơi
Tàn phai giấc ngủ quên đời
Tỉnh ra mới biết cuộc đời quên ta

◦

Khi em chuốc rượu trăng tà
Anh thao thức nhớ, vào ra một mình
Vọng em, bóng ngả lung linh
Khoảng sân cỏ ướt, lặng thinh em ngồi
Quanh em, lổ nhố bóng người
Em nghiêng ly, đổ tiếng cười vào đêm

◦

Trăng say, bóng ngả bên thềm
Đời qua em cũng say mềm như trăng
Đời qua như ánh sao băng
Em ngồi đợi nắng, băng khuâng một mình.

Hoa, trái và cỏ

Có một bông hoa
Nở giữa đồng
Không ai chăm sóc
Có một trái cây
Tự nhiên mọc
Có những thảm cỏ
Xanh giữa hoang vu

◦

Cũng như cỏ, hoa và trái cây
Anh mọc những bài thơ
Hoang dã.
Những câu chữ khẳng khiu mọc lên từ đá.
Bài thơ xanh như cóc ồi trong vườn
Như bụi gai, như cỏ dại bên đường.

◦

Những bài thơ mọc lên từ đất
Bị xô dạt trong nhiều cơn lốc
Nhưng chúng vẫn lớn lên

◦

Những bài thơ không cần em đọc
Cũng như cỏ không cần ai chăm sóc
Nó vẫn sống cuộc đời mình.

Nàng công chúa triều Nguyễn

Bên cạnh anh
Là vẻ đẹp của cung đình xưa
Của thành quách cũ
Nàng công chúa cuối cùng triều Nguyễn
Muốn giấu tung tích mình

◦

Anh biết em là công chúa cuối cùng
Nên làm sẵn một bài Lưu Thủy
Lưu Thủy vui như dòng nước chảy
Gây cho em uống rượu suốt đêm dài.

◦

Anh sẽ hầu em vui với bạn bè
Chịu làm kẻ vô danh cầm phách
Làm cánh tay đỡ em say khước
Mà không cần hỏi tại sao em buồn.

Hoàng hôn

Gió về xôn xao như cát
Ta đi lạc trong hoàng hôn
Tìm kẻ đã mất tăm bên dốc
Trời chao nghiêng những cánh dơi buồn.

◦

Anh tìm anh khô héo trong gió
Anh tìm em mọc lên như chồi cỏ
Chiều lứt qua giọt sương
Như cánh chuồn bỏ ngõ

◦

Anh cầm viên sỏi trên tay

Trượt con dốc dài cát đá
Bóng chiều đổ theo cành cây ngã
Đám mây bay vào núi xa.

◦

Lửa cháy rực trên cánh đồng xưa
Bờ cây đen lao xao bầy sáo nhỏ
Anh đứng khóc một mình trong gió
Hoàng hôn không dừng lại bao giờ

◦

Hoàng hôn bỏ đi qua bên kia bến bờ
Như bầy sáo mất hút trong bóng tối
Chỉ còn lại tàn tro trên mặt anh
Chỉ còn lại một chân trời bối rối.

Kinh thánh nhỏ

CHƯƠNG 1

Mọi người đều chưa gặp Chúa
Nhưng vẫn thờ lạy Ngài
Huống chi anh đã gặp em.

Mọi người đều chưa trò chuyện cùng Chúa
Nhưng vẫn tin Ngài
Huống chi anh đã trò chuyện cùng em.

CHƯƠNG 2

Chúa hỏi anh:

"Hoa hồng được tạo ra trước Nhung, hay Nhung được tạo ra trước hoa hồng?"

Anh trả lời:

"Nhung trước."

"Tại sao?"

"Vì Chúa phải tạo ra Nhung trước, sau đó ngài bắt chước vẻ đẹp của nàng để tạo ra hoa hồng".

CHƯƠNG 3

Con ngựa đang chờ anh ngoài cổng
Và em đang ở trên bờ biển
Anh cưới con ngựa đuổi theo em
Nhưng khi sắp bắt kịp em
Anh bỗng thấy mình đang cưới một con ngựa gỗ
Rồi anh biến thành một đứa trẻ
Em nhìn anh, và gọi:
" Hãy đến đây, cậu bé!"

CHƯƠNG 4

Ngày kia Chúa và các môn đồ đến một ngôi làng nghèo nàn.
Mọi người nhìn thấy đám đông đang vây quanh một căn nhà nhỏ.
Chúa hỏi một bà lão:
-Trong nhà có gì vậy?
-Một người đang bệnh.
Chúa bước vào nhà và thấy một người đàn ông đang nằm trên giường.
Ngài hỏi:
-Tại sao ngươi bệnh?
-Con thất tình
-Con đã yêu người nào?
-Con đã yêu một tảng đá

CHƯƠNG 5

Người ta lấy một tảng đá, tạc tượng một người Ấn Độ rồi gọi là Phật.
Người ta lấy một tảng đá, tạc tượng một người Israel và gọi là Chúa
Anh cũng lấy một tảng đá. Nhưng anh không cần tạc tượng, bởi vì anh nhìn thấy em khắp nơi.

CHƯƠNG 6

Em mong manh như khói thuốc
Tan vỡ trên những ngón tay
Mảnh vỡ bắn vào mắt anh.
Thành những giọt nước mắt.

Người canh giữ giáo đường

Phạm Nhung gặp Hấn ngoài đường:

- Đi đâu?
- Đi mua đất.
- Mua đất để làm gì?
- Để xây một nhà thờ
- Thờ ai?
- Phạm Nhung
- Tiền đâu mà mua đất?
- Bán nhà.
- Bán nhà rồi ở đâu?
- Ở trong nhà thờ
- Làm gì trong nhà thờ?
- Cầu nguyện và lạy.
- Lạy ai?
- Phạm Nhung.

o

Phạm Nhung thấy nói năng hùng quá nên sợ, lánh mặt Hấn.

Mười năm trôi qua. Hai người không gặp nhau.

Rượu đã làm nàng quên gần hết quá khứ.

Theo thói quen, nàng đi đến quán Bar vào lúc xế chiều.

Nửa đêm, nàng đã say, liền bước ra vườn hoa của ngôi biệt thự, theo lối mòn ra phố.

Phố vắng và con đường thì tối mờ. Nàng bước đi mà không biết

mình về đâu.

Trong lối đi rêu phong có ánh đèn, nàng bèn tìm đến.

Khi nàng đặt chân lên viên đá ẩm ướt thì tiếng chuông vang lên.

Mờ mịt cây cỏ.

Phạm Nhung đẩy cánh cửa gỗ màu đen và nhận ra mình đang đứng trong một thánh đường trang nghiêm, tĩnh lặng.

Ở phía xa, nơi góc cao của điện thờ là một vùng sáng lạnh lẽo.

Nhung hỏi khoảng trống:

-Đây là đâu?

-Là ngôi giáo đường mà suốt mười năm qua em không hề đặt chân tới.

-Nhưng anh là ai?

-Là quan khâm sai triều Nguyễn.

-Anh đến đây để làm gì?

-Chính anh đã xây ngôi giáo đường này.

o

Người tu sĩ mặc áo chùng đen từ trong vách đá bước ra, đến bên Phạm Nhung, chỉ tay vào vầng sáng trắng trước mặt.

-Em có thấy một cái bóng ẩn hiện nơi đó không?

-Bóng của ai vậy?

-Của em.

-Tại sao lại có cái bóng ấy?

-Đó là cái bóng của sự tưởng nhớ. Trong suốt mười năm, anh đã quỳ trước vầng sáng này mà tưởng nhớ em.

Và nỗi nhớ của anh đã kết tinh thành cái bóng ấy. Nó đã là một thánh thể, vô nhiễm và bất tử.

Phạm Nhung níu lấy vai áo chùng rách tả tơi của Hấn và khóc.

-Đừng khóc, Hấn nói.

-Em muốn xưng tội. Anh có ngôi tòa được không?

-Anh không phải là linh mục.

-Vậy em sẽ xưng tội với ai?

-Hãy xưng tội với cái bóng của em. Đó là Phạm Nhung tinh khiết, cao cả và vĩ đại.

Đó là Phạm Nhung mà anh đã yêu hơn một ngàn năm rồi.

Vẫn thềm một sự đơn độc

Cúi mặt xuống bàn phím
Anh không thấy đôi mắt em
Chỉ một chút tóc, chút vai, chút con gái
Một chút hoang đường.

Cùng lúc *chat* với một tí chàng đẹp trai
Không hề mệt mỏi
Ban phát bằng chữ cái a,b,c,d.
Những mẫu tự tung tóe trên mạng
Như mớ vàng mã lấp lóa
Chàng đẹp trai đưa hai tay lên cao và gào.
Những mẫu tự rơi xuống trang giấy

Đã từ lâu lắm anh không được khùng
Cố gắng vô vọng
Tìm kiếm một buổi sáng nổi loạn
Một buổi trưa ngồi khóc dưới gầm cầu
Một buổi tối say đơn độc ngoại ô.

Dù đứng giữa người thân
Dù đứng giữa bạn bè
Dù ngồi cạnh người yêu
Vẫn thềm một sự đơn độc.

Tín hiệu bị thất lạc

Em lướt qua như sóng.
Chiếc lá bay trong cơn mưa giông.
Nhìn thấy nhưng không bắt được
Chạy theo, với tay.
Lạc mất trong khói bụi phố xá.
◦

Em chớp tắt như ánh đèn vũ trường
Ẩn hiện như đom đóm xanh
Rúng động cảm giác
Black light bò trên da tay
Như con rắn yếu điệu
Cắn anh trên sàn nhảy Internet
Vết cắn êm ái như nụ hôn
Máu chảy mềm mại như dòng sữa
Chảy ngược từ cổ tay lên trái tim hỗn loạn
Làm cho nó lịm đi
Lim dim
Ngủ.
◦

Anh vẫn tưởng nó đã ngủ.
Nhưng nó đang mê muội
Đang mơ giấc mơ khủng.
◦

Tóc em như rừng mưa nhiệt đới.
Dày đặc, ẩm ướt, nồng nàn
Anh ngủ mê trên tảng đá rêu phủ
Em đến và đặt bên cạnh anh một hạt dẻ chưa nấu chín
Cũng chưa được nướng trên lửa.
Nên khi thức dậy anh không có gì để ăn
◦

Vết cắn của con rắn
Để lại nọc độc trong máu anh
Nọc độc ấy không làm chết người
Nọc độc làm anh nhớ.

(Nổi khùng trong 2 phút)

Ký ức vỡ

Bọt sủi tăm trong ly bia
Có ngàn đôi mắt đeo kính trắng
Buổi chiều vĩa hè
Giọt cà phê như một nốt lặng
Nụ cười lấp lánh như nắng
Hàm răng ngời tuyết trên môi
Cắn đau trí nhớ anh
Trong giấc ngủ thấy ký ức vỡ vụn như phấn

Lịch sử 1

Những ngọn núi đứng im ngàn năm
Đã chết vì buồn thảm
Mặt trăng vật vờ trên không
Nhàm chán những vòng quay ảm đạm

◦

Mặt đất chần chịt dấu chân
Bị dày xéo bởi ngàn năm binh lửa
Những cơn hồng thủy và bão trời
Lột da mặt đất

◦

Những bầy đàn người
Với chày đá và xương thú rừng

Với tên tằm thuốc độc
Săn đuổi nhau trong rừng
Đập đầu trước cửa hang
Giành nhau một ngọn lửa

◦

Giữa đàn người làm than
Tuyệt vọng trên chiến địa
Nổi lên những cánh tay bốc lửa
Hạng Vũ, Bạch Khởi, Tần Thủy Hoàng
Vơ vét những thân người
Xây đắp cơ đồ muôn thuở.

◦

Những cuộc thập tự chinh thời trung cổ.
Những trận cuồng phong trên yên ngựa
"Giết tất cả những ai cao trên thất lưng"
Vứt xác người ra thảo nguyên mệnh mông
Chiếm đoạt gia súc và đàn bà
Lùa vào cái miệng đầy máu của Thành Cát Tư Hãn.

Lịch sử 2

Lụt lội, hạn hán và bão tố
Trời trừng phạt kẻ khổ rách
Thịnh nộ với bọn cùng đinh
Vừa tàn sát vừa gào thét

◦

Trong những cơn thịnh nộ của trời
Chỉ có kẻ khổ rách và bọn cùng đinh
Bị vùi lấp trong bão tố
Đìm chết trong những cơn lũ.

◦

Kẻ nhân từ đem quần áo
Khoác vào những bộ xương đen ở Somalie
Những hạt lúa mì chảy vào cặp môi dày
Của chú mọi nhỏ
Giọt nước mắt biết ơn
Chảy qua những cục ghèn ruồi nặng
Đồ hộp ném xuống từ trực thăng
Những sinh linh đen cúi rạp dưới cánh quạt
Lạ cha chúng con ở trên trời
Cha là kẻ nhân từ da trắng

◦

Kẻ nhân từ hai trăm năm trước đây
Đã dọn sạch những khu rừng châu Phi
Đào xới những hầm mỏ
Để xây dựng một châu Âu hùng cường
Và biến lục địa đen thành hoang mạc

◦

Những chiếc môi dày của chú mọi nhỏ
Không còn gì để ăn
Những cặp mắt trắng của cô gái trẻ
Nhớp nhúa những ghèn
Và ruồi nặng
Những dân tộc quắt queo đói khát
Mang chiếc bụng sán lải đi vào thiên niên kỷ mới

◦

Người da trắng đã lấy đi tài nguyên
Và để lại thiên tai
Để lại những con HIV xinh xắn.

Lịch sử 3

Hai triệu thổ dân Australia.
Tuổi trẻ lớn lên như bụi gai
Trên vách đá nhà tù.
Tuổi già là những con kangaru
Vật vờ trong men rượu
Thổ dân. Ơi thổ dân!
Quê hương các người ở đâu?

Xâm lược

Những cọng rác tha về mỗi ngày
Trộn với máu trong cổ họng
Trên vách đá cheo leo
Ngàn cánh én.
Kẻ xâm lược leo thang tre
Tước đoạt những tổ ấm
Bện bằng máu và rong rêu
Tước đoạt những cánh bay
Những riu rít.

Điện thoại chết

Ngồi nhìn cái điện thoại
Nó cũng buồn như anh
Nó nằm im không nói
Anh ngồi im một mình
◦

Anh ngồi chờ điện thoại
Như chờ bước chân về

Điện thoại như đã chết
Nằm lả trên bàn tay

◦

Điện thoại như con chim
Rũ cánh trên hè phố
Anh đặt giữa bàn tay
Nó không còn hơi thở

◦

Nó sống bằng giọng em
Cũng giống như anh vậy
Không nghe được lời em
Sẽ chết vì thương nhớ

◦

Không nghe được lời em
Điện thoại thành cục đất
Không nghe được lời em
Anh cũng thành đồ vật

◦

Đồ vật làm được gì?
Bị bỏ quên trong xó
Lăn lóc trên hè phố
Cùng mưa gió trôi đi.

Vá giày

Trước kia ta đi chân đất
Đòi cho ta mang đôi giày
Mặc áo lính, ta thành chiến sĩ
Lưỡi kiếm cùn ta nắm trong tay

◦

Một ngày nọ ta rời phố thị
Lưng đeo con trủy thủ lên đường
Ngoảnh lại em nói lời nghĩa khí
"Hẹn ngày giải phóng quê hương."

◦

Nhưng ta giống chàng Don Quichotte
Muốn cứu đời mà như trẻ thơ
Đời xỏ lá chề ta đại dốt
Xua ta đi mỗi kiếp giang hồ

◦

Lúc giận đánh nhau với cối xay gió
Bị trúng đòn đau sưng mặt mày
Ta rớt xuống ngang loài sâu bọ
Tuột mất đôi giày lính trận xưa nay

◦

Bạn thương tình cho ta đôi Bata
Ta lê bước lâu ngày đã rách
Giờ xin bạn vài đồng bạc cắc
Đi vá giày hề, ta đi vá giày

◦

Giày rách vá thành giày lành
Mang vào chân hề, ta đi nữa
Chân thấp chân cao, tay cầm chân giữa
Ta vừa đi vừa đá vào đời

Về rừng

Ta về rừng, mình mọc đầy lông như con khỉ già.
Bứt quả xanh, một quả ăn, một quả để dành
Để dành cho chú mọi nhỏ.

◦

Ta về rừng rửa lòng dưới thác
Giữ bỏ ký ức trong ngọn gió núi
Tim trống không như thung lũng hoang tàn
Đập một nhịp buồn như tiếng mõ.

◦

Ta về rừng, dạo chơi trên lá khô
Tâm dừng lại trú trong từng bước nhỏ
Bàn chân đặt trên đá đen ngày nọ
Da khô, từng trải một đời buồn

◦

Gót nứt nẻ trầm luân trên mặt đất mênh mông.
Hai tay trắng không cầm kiếm
Hai tay trắng đã từng ôm ảo vọng
Khóc giữa cơn mưa dài
Uống rượu say mềm trong những chiều phai

◦

Ta về rừng không tu, không đọc kinh
Ta tìm lại cái ta lành đênh
Lòng như đám mây bay qua ghềnh thác
Lòng như ngọn gió đầu truông ngơ ngác.

◦

Ta về rừng sống hoang dã
Sống như cái cây, sống như hòn đá
Cây im lìm, đá cũng không nói
Sớm mai thức dậy nghe tiếng chim kêu
Nghe tiếng rừng gọi, nghe như ai gọi.

◦

Ai gọi ta, hỡi rừng rất xa?
Ai gọi ta về? Gọi ta về nhà?
Nán lại một giây cùng chú mọt nhỏ
Nán lại để bắt con bọ rùa đó
Nán lại để chờ cánh hoa sắp nở

Rồi ta sẽ về
Rồi ta sẽ về

Những chiếc lá rơi vào bụi hồng

Những chiếc lá đâm chồi không ai hay
Già cỗi giữa thình không
Và chết trong những ngọn gió
◦

Tác phẩm của tôi là những chiếc lá rụng
Rơi vào bụi hồng
Những chiếc lá rụng không ai nhặt
Tự gom lại giữa vòng xoáy
Có người bật lên que diêm
Nhóm thành ngọn lửa
◦

Ngọn lửa nhỏ không dùng để làm gì
Vẫn có thể đốt lên điều thuốc
Giữa cuộc đời mệnh mông

ĐÀO HIẾU